

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. D.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Městský úřad Bruntál,** se sídlem Nádražní 994/20, Bruntál, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2015, č. j. 78 A 3/2015 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2015, č. j. 78 A 3/2015 - 31, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal, aby byla Městskému úřadu Bruntál (dále jen „městský úřad“) uložena povinnost vydat rozhodnutí o podaném odporu, kterým se zmocněnec stěžovatele domáhal zrušení příkazu ze dne 10. 9. 2014, č. j. MUBR/61029-horn-SO-hor_10236/2014/horn, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla“).

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že zmocněnec stěžovatele Ing. M. J. podal proti předmětnému příkazu odpor e-mailem. K odporu připojil plnou moc ze dne 19. 9. 2014 udělenou zmocněnci stěžovatele Ing. M. J., na které však chyběl podpis zmocnitele a nebylo z ní ani zřejmé, zda zmocněnec plnou moc přijal. Usnesením ze dne 3. 10. 2014 městský úřad vyzval zmocněnce stěžovatele k odstranění vady podaného odporu spočívající v chybějícím podpisu zmocnitele ve lhůtě pěti dnů, a to způsobem

spočívajícím v doložení – prokázání zastoupení ve smyslu ust. § 33 odst. 1 a § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na tuto výzvu nebylo reagováno. Krajský soud shodně s městským úřadem dospěl k závěru, že plná moc byla vadná, jelikož nebyla podepsána zmocněncem, a proto bylo povinností městského úřadu učinit úkony směřující k odstranění této vady. Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda usnesení o odstranění vady plné moci byl městský úřad povinen zaslat zmocněnci nebo i stěžovateli jako zmocniteli. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 - 32, dovodil, že u výzvy k odstranění nedostatku prokázání zastoupení se nejedná o úkon, který by měl osobně vykonat pouze účastník řízení (zmocnitel), a proto není důvod takovou výzvu účastníku řízení zasílat. Městský úřad tedy podle krajského soudu postupoval správně, když vyžadoval předložení řádné plné moci od zmocněnce a nikoliv od zmocnitele. Jelikož zmocněnec ve stanovené lhůtě neodstranil vadu a neprokázal, že je oprávněn k podání odporu, nabyl příkaz, vydaný městským úřadem dne 1. 9. 2014, právní moci dne 18. 9. 2014. Krajský soud tak nemohl konstatovat nečinnost městského úřadu, a proto žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které vytýkal krajskému soudu nesprávnost jeho závěrů ve vztahu k odstranění vad plné moci. Podle stěžovatele mělo být předmětné usnesení zasláno zmocniteli a nikoliv zmocněnci. Stěžovatel poukázal na smysl a účel ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož je nutné v případě, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat, doručovat přímo jemu. V dané věci se přitom jednalo o úkon, který mohl učinit pouze stěžovatel. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 - 32, na který odkázal krajský soud, není dostatečně přiléhavý, neboť dopadá na jiný skutkový stav. Na věc naopak přiléhají závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 - 37. Nelze činit rozdíly mezi tím, kdy je účastník řízení zastupován advokátem a kdy je zastupován zmocněncem, resp. tím, zda k zastoupení dochází v řízení soudním či správním. V opačném případě dochází k porušení práva na rovnost před zákonem, resp. práva na spravedlivý proces. Stěžovatel poukázal i na skutkové okolnosti, mimo jiné na to, že zmocněnec zastupuje účastníky v řízení o přestupcích před správním orgánem pravidelně a jeho zástupčí oprávnění nebylo nikým zpochybněno. Předmětná výzva měla být doručena zmocniteli, tj. stěžovateli, což potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 - 57. Napadený rozsudek navíc trpí nepřezkoumatelností, neboť krajský soud dostatečně nevysvětlil, z jakého důvodu na věc neaplikoval stěžovatelem v žalobě uváděný rozsudek ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 - 37. Stěžovatel poukázal i na své právo na vydání meritorního rozhodnutí o odporu, které mu bylo upřeno, čímž došlo k porušení zásady materiální pravdy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 2 Afs 162/2005 - 66). Dále stěžovatel poukazoval na nedostatek výzvy k odstranění vad podání, protože v ní městský úřad vyzýval, *„aby odstranil vadu odvolání spočívající v podpisu obviněného“*. Z tohoto důvodu považuje výzvu za nesrozumitelnou, k níž nelze přihlížet. V dalším stížním bodě stěžovatel poukázal na to, že s ohledem na zásadu dobré správy měl být o nabytí právní moci příkazu jako přestupce informován, jelikož tento procesní úkon lze přirovnat k vyhlášení rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ochrana proti nečinnosti správního orgánu je upravena v ust. § 79 a násl. s. ř. s. Podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 - 50, ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Afs 33/2003 - 80, ze dne 21. 7. 2006, č. j. 4 Ans 7/2005 - 74, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 9 As 76/2007 - 52, a ze dne 20. 10. 2011, č. j. 9 Ans 11/2011 - 21, se lze žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný k vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce. Jestliže úkon správního orgánu nemůže zasáhnout do práv a povinností žalobce (není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.), není v pravomoci soudu poskytovat ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení. V řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn zavázat správní orgán k vydání rozhodnutí o určitém obsahu, tj. určit, jak konkrétně má být správní orgán činný. Formální náležitosti již vydaných rozhodnutí soud v tomto řízení rovněž neposuzuje.

Protože stěžovatel v kasační stížnosti namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval touto stížní námitkou, protože pokud by uznal její oprávněnost, musel by zvažovat, zda je možné se meritorně zabývat ostatními stížními námitkami.

Při posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Také Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové*

rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

Pokud jde o napadený rozsudek, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není nepřezkoumatelný. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní závěry vyslovené městským úřadem za správné a naopak, z jakých důvodů jsou žalobní námitky nedůvodné. S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu za srozumitelný a přezkoumatelný. Pokud stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost z toho, že krajský soud dostatečně nevysvětlil, proč neaplikoval názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 - 37, je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, z jakého důvodu krajský soud vyhodnotil citovaný rozsudek jako nepřiléhavý.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížními námitkami týkajícími se nesprávného právního posouzení. Stěžovatel především namítal, že krajský soud pochybil, když jako správný posoudil postup městského úřadu, který doručil výzvu k odstranění vad podání zmocněnci a nikoliv stěžovateli jako zmocniteli a dovozoval, že tím bylo porušeno ust. § 34 odst. 2 správního řádu.

Podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu věta první se doručují písemnosti pouze zástupci, s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat.

Podle obsahu správního spisu městský úřad vydal dne 10. 9. 2014 příkaz č. j. MUBR/61029-14/horn-SO-hor_10236/2014/horn, kterým byl stěžovatel uznán vinným tím, že dne 8. 5. 2014 ve 21:45 hod. na ulici Týnecká v obci Velká Bystřice v průběhu silniční kontroly jako řidič motorového vozidla reg. zn. X neměl u sebe a na požádání příslušníkovi Policie ČR nepředložil zelenou kartu nebo doklad prokazující pojištění odpovědnosti vozidla za škodu způsobenou provozem vozidla. Pro tento skutek byl uznán vinným z porušení povinnosti podle ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) citovaného zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Příkaz byl doručen stěžovateli do vlastních rukou dne 18. 9. 2014. Dne 25. 9. 2014 obdržel městský úřad elektronické podání označené jako odpor s ověřeným podpisem od Ing. M. J. Součástí tohoto podání byla plná moc ze dne 19. 9. 2014 k zastupování ve věci č. j. MUBR/61029-14/horn-SO-hor_10236/2014/horn, ve které je jako zmocnitel označen stěžovatel a jako zmocněnec Ing. M. J. Na plné moci není žádný podpis. Usnesením ze dne 3. 10. 2014 městský úřad vyzval Ing. M. J., aby ve lhůtě 5 dnů

odstranil vadu podání tak, že prokáže zastoupení ve smyslu ust. § 33 odst. 1 a § 37 odst. 4 správního řádu, neboť předloženou plnou moc není možno považovat za způsobilou, jelikož nemá veškeré potřebné náležitosti. Městský úřad v tomto usnesení také uvedl, jakými způsoby může být vada plné moci odstraněna. Usnesení bylo Ing. M. J. doručeno dne 16. 10. 2014, ten na něj však ve stanovené lhůtě nereagoval.

Otázkou, zda správní orgán měl povinnost vyzvat k doložení plné moci rovněž zmocnitele, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 As 181/2015 - 34. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil obdobnou skutkovou situaci, kdy správní orgán obdržel elektronické podání osoby, která se označovala za zmocněnce přestupce, kterou byl rovněž Ing. M. J. Přílohou tohoto podání byla plná moc, která neobsahovala podpis zmocnitele. Nejvyšší správní soud v uvedené věci vyslovil názor, že správní orgán postupoval správně, když vyzval zmocněnce k doložení oprávnění zastupovat, protože nebyl důvod, aby byl k témuž vyzván i zmocnitel. Stejně tak lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 - 32, na který odkázal i krajský soud, v němž bylo vysloveno, že *„stěžovatel postupoval správně, pokud výzvu k odstranění vad doručoval zmocněnci a nikoliv zmocniteli, a to ať již by se jednalo o výtku vad samotného odporu nebo o výtku vad plné moci. Dle § 34 odst. 2 správního řádu „[s] výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci“. I pokud by se jednalo o výzvu k odstranění nedostatku prokázání zastoupení (jak tvrdil stěžovatel), nejedná se o úkon, který by měl osobně vykonat pouze účastník řízení (zmocnitel).“* Proto městský úřad nepochybil, když nedoručoval výzvu stěžovateli, ale jeho zmocněnci, který předmětný odpor podal. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s argumentací stěžovatele ve vztahu k ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel s odkazem na účel a smysl citovaného ustanovení dovozoval, že předmětná výzva měla být doručována i zmocniteli. Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené a doplňuje, že z judikatury (srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 - 56), resp. z odborné literatury plyne (srv. např. srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 256-257), že takovým úkonem může být např. výslech účastníka ve sporném řízení a podobné úkony, které z logiky věci nemůže učinit zmocněnec. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu úkonem ve smyslu ust. § 34 odst. 2 správního řádu není ani prvostupňové správní rozhodnutí (srv. rozsudek ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 As 103/2012 - 41), ani odvolací rozhodnutí (ze dne 13. 6. 2013, č. j. 9 As 159/2012 - 28, ani předvolání k ústnímu jednání (rozsudek ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 - 56).

Poukazoval-li stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 - 37, jednalo se o odlišnou skutkovou i právní situaci, jak správně uvedl i krajský soud. Proto správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 - 32, ve kterém byla k námitce účastníka řízení rovněž konstatována nemožnost aplikace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 - 37, a to pro skutkové a právní odlišnosti. Stěžovatel ve vztahu k citovanému rozsudku také namítal, že nelze činit rozdíly mezi tím, kdy je účastník řízení zastupován advokátem a kdy zmocněncem, resp. tím, zda se jedná o zastoupení v řízení soudním či správním, neboť tím dochází k porušení práva na rovnost před zákonem, práva na spravedlivý proces atp. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že i ve správním řízení mohou nastat okolnosti, ze kterých je zřejmé, že deklarované zastoupení je „vysoce

pravděpodobné“, a tudíž je nutné zaslat výzvu k prokázání zastoupení také zmocniteli. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 As 181/2015 - 34), v němž Nejvyšší správní soud rovněž připouští existenci takových okolností s tím, že *„nepůjde přirozeně o okolnosti, které jsou běžnou či požadovanou součástí podání ve věci - označení věci a účastníků i popis skutkových okolností nebo dosavadního procesního vývoje.“* Ve stěžovatelově případě podal zmocněnec jménem stěžovatele pouze odpor proti příkazu, ke kterému přiložil plnou moc nesplňující zákonné náležitosti a na výzvu městského úřadu nereagoval. Nelze proto dovozovat vysokou pravděpodobnost existence zmocnění ve smyslu citované judikatury. Irelevantní je také tvrzení, že zmocněnec stěžovatele pravidelně vystupuje v řízeních o přestupcích a jeho zástupčí oprávnění nebylo nikdy zpochybněno. Ani z této okolnosti nemohlo být správnímu orgánu zřejmé, že je oprávněn zastupovat stěžovatele ve správním řízení. Vysokou pravděpodobnost existence zmocnění nelze dovodit ani z žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, jak tvrdil stěžovatel. Tato byla totiž podána až poté, kdy příkaz nabyl právní moci.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 - 57, s tím, že závěry v něm uvedené dopadají i na jeho případ, jelikož v něm šlo o podobné skutečnosti svědčící o existenci zmocnění. Také odkaz na tento rozsudek je nepřípadný, protože skutkový stav se lišil od stěžovatelova. V uvedené věci zmocněnec jednak předložil kopii bezvadné plné moci, což k prokázání oprávnění zastupovat ve správním řízení stačí, pokud správní orgán nemá na základě konkrétních okolností případu pochybnosti, zda byla účastníkem řízení skutečně udělena (viz tak kromě již citované judikatury rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26), a jednak zmocněnec reagoval na výzvu k doplnění plné moci. To se ve stěžovatelově případě nestalo. Osoba, která vystupovala jako stěžovatelův zmocněnec, nepředložila městskému úřadu bezvadnou plnou moc a na výzvu k odstranění vad plné moci nereagovala.

Stěžovatel dále poukazoval na nesrozumitelnost výzvy k odstranění vad podání, pro kterou k ní nelze přihlížet a vyvozovat z ní jakékoliv právní následky. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží“* (srv. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Jeho užití lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti pravomocnému správnímu rozhodnutí byly nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám. Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to k popření kasačního principu, který se uplatňuje v řízení o tomto mimořádném opravném prostředku (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Jelikož

uvedenou námitku stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl, Nejvyšší správní soud se jí nemohl se zřetelem na ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. zabývat.

Nedůvodná je také stížní námitka, že s ohledem na zásadu dobré správy měl být o nabytí právní moci příkazu stěžovatel jako přestupce informován, jelikož tento procesní úkon lze přirovnat k vyhlášení rozhodnutí. Právní úprava takovou povinnost správnímu orgánu nestanoví. Nelze ji dovozovat ani ze zásady materiální pravdy, jak tvrdil stěžovatel. Primárním účelem této zásady je, aby správní rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44 atp.).

Ze všech výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a městskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. ledna 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu